

ČTVRTLETNÍK NADĚJE ZLÍN

ČERVEN 2019, ROČNÍK 10, ČÍSLO 2

Milé čtenářky a čtenáři,

taky vás to někdy napadne? Věci se nemění k lepšímu, rozhodují za nás jiní, o problémy běžných lidí se nikdo nestará, planeta je ničena stále víc a my sami s tím nemůžeme nic udělat? Ten pocit dobře znám a proto se s vámi podělím o myšlenky rabína Schneersona:

„Všichni žijeme ve stejném světě. Když jeden člověk trpí bolestí, všichni bychom ji měli pociťovat: pokud je člověk úspěšný, mělo by to všem přinést užitek. Každému z nás byla dána možnost výběru buď vidět skrytou jednotu, nebo se na věci dívat jiným způsobem a starat se jen o sebe, dokonce na úkor ostatních. Odpovědnost je jeden z největších darů, které nám Bůh dal: dar být aktivními účastníky v dynamickém rozvoji světa. Nesmíme nikdy opomíjet tento dar. V jemné rovnováze, na níž závisí osud celého světa, může záležet na jednom skutku, který nakloní misky vah.“ (Citát z knihy Smysluplný život od Simona Jacobsona).

Na dalších stránkách se dočtete o lidech, kteří dávají svůj čas, peníze, péči, ná-mahu, práci nad rámec běžných povinností nebo nápady. Nejen lidé sami za sebe, ale také z firem a úřadů. Právě to jsou aktivní účastníci v dynamickém rozvoji svě-ta, o kterých mluví rabín Schneerson. Nemusíme rozlišovat, jestli jde o velké nebo malé „skutky“, jestli nakloní „misky vah“. Víme, že jde o osobní odpovědnost a dobrý vztah ke světu. Je dobré to připomenout.

Přeji vám všem radost z každého dne!

Kateřina Pivoňková

ZA PODPORU V ROCE 2019 DĚKUJEME

ZNÁTE VŠICHNI KVĚTU Z VIZOVICKÉHO NÍZKOPRAHU?

Dostala nelehký úkol, představit sama sebe těm, kteří ji ještě neznají.

„Jmenuji se Květa Smrčková a od loňského dubna pracuji v nízkoprahovém zařízení pro děti a mládež. Vystudovala jsem sociální pedagogiku a ze své profesní minulosti nejraději vzpomínám na práci s nejmenšími dětmi v lesní školce.

Miluji knihy, psy, dobré jídlo a v poslední době jsem si oblíbila běh. Své vášně používám jako prostředek k navázání osobního vztahu s klienty i v preventivní

práci. Některé mé nápady jsou úspěšnější, některé méně. Například dílny vaření s dobrým zdravým jídlem mají úspěch. Naopak se čtením a knihami mě klienti odkázali do patřičných mezí.

I když žiji ve Zlíně, Vizovice mám ráda. Dojíždění mně nedělá problémy, cestu vlakem využívám k oblíbené četbě a autem jsem v práci zanedlouho.

Životní krédo nemám, ale líbí se mně toto: Pokud jsi přesvědčený, že něco dokážeš, nebo si myslíš, že nedokážeš, v obou případech máš pravdu.“

NÁVŠTĚVA CUKRÁRNY U ŠARMANŮ V KAŠAVĚ

Nápad navštívit cukrárnu vznikl z rozhovorů o tom, co si seniorky žijící v Domě pokojného stáří přejí a co chtějí ještě zažít. Kávu a zákusky můžeme pro všechny obyvatele objednat, ale zajít si přímo do cukrárny, mít možnost si sám vybrat to, co vyhovuje momentálnímu chutím, to bylo velmi lákavé. K přání se připojila myšlenka spojit „mlsání“ s výletem po okolí. Proto výběr padl na mimo-zlínskou cukrárnu U Šarmanů v Kašavě. Majitelé nám nabídli bezbariérové prostředí, osobní pomoc a milý přístup. Jezdíme do cukrárny pravidelně jednou za měsíc. Obyvatelé našeho domova se střídají a jejich zájem zatím neupadá. Vždycky si uděláme radost kávou, zákusky a jinými dobrotami. Přípitek na zdraví líkěrem také nemůže chybět. Okružní jízdou po okolí Zlínska si spokojené seniorky připomínají místa, které znaly (např. okolí Kašavy a Vlčkově,

větrný kamenný mlýn ve Štípě, kostel Narození panny Marie ve Štípě). Hodně si o prožitcích zpětně vyprávíme. Těšíme se na další cestu do Kašavy.

Hana Svobodová

PŘEPSALI UŽ STO ŽIVOTNÍCH PŘÍBĚHŮ

V měsíci květnu jsme v denním stacionáři uzavřeli jubilejní 100. smlouvu o poskytování sociálních služeb. Někomu může možná přijít na mysl, že to není zas tak vysoké číslo. Ale pro nás má toto číslo významnou hodnotu. Zahrnuje v sobě sto příběhů pomoci, doprovázení, řešení všelijakých obtíží. Na každého jednoho klienta se váže celá rodina, která o něj pečuje

v domácím prostředí a tedy další životní příběhy, boje a radosti. Za tímto číslem je tedy skryto mnohem víc, než se zdá. Jsem hrdá na to, že jsme mohli ke každému osobnímu příběhu našeho klienta připsat alespoň pár stránek. Stránek s obsahem: blízkost druhého člověka, pomoc s přijetím nemoci, podpora při péči...

Lucie Brhlová

OTEVÍRÁME DRUHÝ STACIONÁŘ PRO LIDI S DEMENCÍ

V současné době provozujeme denní stacionář pro lidi žijící s demencí, jedno-duše „školku pro seniory“, na ulici Voženílkova na Jižních Svazích. Poskytujeme odbornou péči pro 10 lidí s demencí v laskavém a bezpečném prostředí, podáváme těmto lidem stravu, individuálně se každému věnujeme a podněcujeme k činnosti. V případě potřeby dopravujeme do i ze stacionáře. Již šestým rokem odlehčujeme v pracovních dnech pečujícím rodinám. S naší pomocí nemusí opouštět své zaměstnání a přizpůsobovat celých 24 hodin péči o blízkého člověka s demencí.

Protože kapacity máme naplněny a poptávka stále není uspokojena, rozhodli jsme se rozšířit službu o dalších 10 míst. Našli jsme vyhovující prostory na ulici Zelinova, které se právě upravují tak, aby byly vhodné pro potřeby práce

s lidmi s demencí. Čeká nás také zařizování nábytkem, stěhování nezbytností k fungování služby, pořízení automobilu, hledání nových zaměstnanců, zájemců. Uvědomujeme si, jak velké množství práce je před námi. Ale protože zlínská NADĚJE chce pomáhat lidem s demencí a jejich pečujícím, jdeme do toho s vervou a odhodláním.

Jana Škýřarová

MYSLELA JSEM, ŽE TO ZVLÁDÁM, ALE OPAK BYL PRAVDOU

Otevřený rozhovor s Pavlínou Odvárkovou, která sdílela společnou domácnost s babičkou žijící s Alzheimerovou chorobou – pokračování.

Několikrát z vyčerpání omdlela, ocitla se v nemocnici. Problémy tudíž nebyly jen s babičkou, ale řešila svoje osobní běžné starosti. Děti, škola, partnerská krize, pracovní záležitosti.

Pomáhal Vám někdo? Měla jste někoho na blízku?

Z rodiny jen málo. Je to smutné, ale je to tak. Oporu jsem hledala v sobě a pak v příteli. Nejvíce pro mě znamenala nečekaná a velká podpora přítelovy maminky.

Jak dlouho trvalo toto pro všechny náročné období?

Celkem čtyři roky. Z toho dva byla babička pouze doma a další dva roky, než se její zdravotní stav zhoršil úplně, docházela denně do denního stacionáře. Když byla babička sama doma, tak byla hrozně smutná. Čekala, až přijdu z práce domů a budu se jí věnovat. Myslím, že moje babička byla jednou z mnoha seniorů, kterým chyběla náplň dne. Ve stacionáři to bylo fajn. Měli stále nějakou činnost, která zaměstnávala babičce i dalším klientům hlavu i ruce. Teď má babička celodenní péči v Domě pokojného stáří.

A jaká je současnost?

Teď je to úžasné. Babička je nějakou dobu v domově a je spokojená. A když je spokojená babička, jsem i já. Za babičkou docházím pravidelně, často ji vytáhnu na kafe, jezdíme do Holešova

do jedné stylové kavárny nebo do Vizovic do čokoládovny. Povídáme si a co na tom, že je to desetkrát jedno a to samé. Doprovázejí nás moji dva pejsci, jsou to milí společníci. Letos babička bude mít devadesát, budeme slavit. Pozvu jí na becherovku a doufám, že zažijeme ještě hodně společných oslav a setkání.

Paní Odvářková na závěr našeho povídání s úsměvem a čirou dávkou optimismu dodává: „Jednou o tom napíšu knížku. Takovou, aby nezarmoutila, ale naopak lidi povzbudila a možná byla trochu návodem, jak pečovat s láskou a zároveň se neutopit v záplavě té pomoci druhému.“

Děkujeme za rozhovor.

*Rozhovor vedla
a zaznamenala Zuzana Šluchová*

ŽIJE S DEMENCÍ A MLUVÍ O NÍ

Paní Nina žije s Alzheimerovou nemocí již dvanáct let. Přestávala zvládat práci účetní. Zapomínala. Občas se ztratila na známých místech. Cítila, že pomaleji uvažuje, rozhodování jí působí problémy. "Zcela se mi změnil život." zavzpomínala Nina Baláčková na chvíle, kdy jí lékař sdělil diagnózu. O nemoci veřejně hovoří, otevírá téma demence, představuje nemoc tak, jak ji lidé prožívají. Přijala pozvání a navštívila naši pobočku ve Zlíně. Věnovala svůj čas veřejnosti, pečovatelům, všem, kteří měli zájem dozvědět se víc, než co se dočtou z knih. Potřebujeme slyšet hlas těch, kteří žijí s konkrétním postižením nebo nemocí. Takový člověk nás může navést, jak dělat práci dobře. Na světě tato choroba postihne každé tři vteřiny

jednoho člověka. V současnosti se určitá forma demence vyskytuje u více než sedmi miliónů obyvatel Evropy. Otevřenost k tématu vnímá Nina Baláčková jako poslání. "Musela jsem se nemoci přizpůsobit, přijmout ji a začít s ní žít." Svým příběhem se snaží pomoci nemocným i pečujícím. Díky lékům, pravidelnému cvičení, mentální aktivitě, stálému učení, bohatým sociálním kontaktům i podpoře rodiny se jí daří s nemocí bojovat. V mnoha směrech je zcela samostatná, v jiných ale samozřejmě potřebuje podporu rodiny a přátel. Pojďte i vy mluvit o demenci. Služby Kontaktního místa České alzheimerovské společnosti jsou vám k dispozici!

Jana Škývarová

KABELKOVÝ VELETRH OČIMA ALICE

„Pracuji v NADĚJI už osmnáctým rokem a ještě jsem na Kabelkovém VELEtrhu nebyla.“ říká Alice Marková, zaměstnankyně sociálně terapeutické dílny Tkalcovna. „Nikdy jsem nebyla, až letos. Jen jednou jsem doprovázela klientky z dílny, aby si mohly vybrat nějakou kabelku. Akce se většinou účastnil stejný tým kolegyň, až letos přišla výzva o rozšíření realizačního týmu. Viděla jsme na vlastní oči, kolik práce a doslova fyzické dřiny musejí kolegyně každoročně vynaložit, aby byla akce úspěšná a splnila svůj účel. Celoroční sbírání kabelek, jejich třídění a naceňování, oslovování sponzorů, hledání nových dárců i sběrných míst, tahání beden. Moc se mi líbilo, že se síly ze všech našich středisek spojily, vládla fajn atmosféra. Viděla jsem se s kolegyněmi, které často osobně nepotkávám, pozdravila se s kamarádkami, které si přišly nakoupit. Letošní ročník se opět vydařil,

dámy nakoupily, s úsměvem zaplatily a podpořily dobrou věc. Osobní třešničkou na dortu se pro mě stal krásný retro kousek, který jsem již vynesla na divadelní premiéru.”

Alice Marková

3 + 2 + 1 = SEDACÍ SOUPRAVA JAKO NOVÁ

Pan František Žůrek, majitel firmy LENA – výroba nábytku, navštívil Dům pokojného stáří a nabídl nám renovaci sedací soupravy, která slouží návštěvám i obyvatelům domova. Děkujeme vřavému přístupu pana majitele a šikovným rukám čalouníků, díky kterým máme krásnou sedačku, pro příjemné posezení.

SETKÁNÍ POD PERGOLOU

Na začátku měsíce června přijali pozvání k setkání pod pergolou na zahradu Domu pokojného stáří naši podporovatelé a dárce. Paní ředitelka poděkovala všem za uplynulou spolupráci a seznámila přítomné s plány na příští měsíce.

Tichá výzva

Chcete se zapojit do Tiché aukce laskavosti jako dárce zajímavé činnosti, věci nebo čehokoliv neobvyklého? Neváhejte a kontaktujte nás! Těšíme se na spolupráci s vámi.

MEDAILE ZDALEKA

Ve dnech 7. 3. – 22. 3. 2019 odletěli 3 sportovci zlínské NADĚJE s doprovodem do Spojených arabských emirátů. Zúčastnili se Světových letních her Speciálních olympionád ve městech Abu Dhabi a Dubaji spolu s 64 člennou výpravou ve složení sportovců, partnerů, trenérů, lékařského doprovodu, čestného předsedy SO a národní ředitelky SO a reprezentovali Českou republiku. Naši organizaci reprezentovala Petra Machů (sportovec) a Aneta Kvapilová (partner) v Bocce a Pavel Chrastina a Miroslav Galia, kteří hráli fotbal za Sjedenocenou kopanou Zlín. Fotbalisté měli před sebou jasný cíl - obhájit stříbrnou medaili ze Světových her 2015 v Los Angeles.

To se bohužel nepodařilo a obsadili páté místo. Naopak zlínská děvčata byla velmi úspěšná. Petra první soutěžila v kategorii single, kde získala stříbrnou medaili a poté společně s Anetou vybojovaly zlatou medaili v kategorii Unified. Čtyři hrací dny byly velmi napínavé a náročné, ale odměna v podobě stříbrné a zlaté medaile všem vykouzlila úsměv na rtech. Mottem celých her bylo „MEET THE DETERMINED“ (potkat odhodlané). Toto motto sportovci z ČR zcela naplnili, soutěžili s obrovským nasazením a odhodláním a pro Českou republiku přivezli celkem 21 medailí.

Aneta Kvapilová

MALÍ PODNIKATELÉ PODPOŘILI NAŠEHO SPORTOVCE

Děti ze 4. třídy ZŠ Dřevnická se spolu s paní učitelkou zapojily do projektu Finanční gramotnost dětí základních škol, pořádaného jednou z bank. Dostaly půjčku tři tisíce korun k rozjezdu svého podnikání. Založily společnost Dřevňáci školáci, nakoupily nejrůznější věci na tvoření a 3 měsíce vyráběly výrobky. Tyto pak prodávaly na akci uspořádané bankou. Vydělaly velké peníze, za které uvidí spoustu hezkých míst a zažijí nové zážitky. Banka dětem vklad do jejich úspěšného podnikání darovala. Dlouze přemýšlely, co s částkou udělají a rozhodly se, že ji darují Patrikovi, jednomu z klientů chráněného bydlení. Patrik je milovník sportu, rád plave a hraje stolní tenis. Ale protože je v našich službách teprve chvíli, nemá zatím týmovou teplákovou soupravu ani dres. Patrik byl za dětmi ve škole. Hezky ho přijaly, měly na něj spoustu dotazů a zahrály si s ním ping pong. Dřevňáci školáci pořídili spoustu sportovních dáreků a stali se tak malými velkými partnery našeho sportovce. Předání proběhlo

v sociálně terapeutické dílně, kam Patrik dochází, se slovy „...hodně zdraví, ať tě sport pořád baví.“ Věříme, že se třída bude i nadále setkávat nejen s Patrikem, ale i ostatními klienty při nejrůznějších akcích.

Jana Škývarová

NAŠE ZVONKY VYPROVÁZELY ZE ŠKOLY

Keramická dílna tradičně již čtvrtý rok vyrábí „zvonky na rozloučenou“. Prvňáčci z 5. ZŠ se jimi loučí s devátáky. Naposledy jim zazvoní a darují na památku zvoneček.

Alena Kotyzová

DÍKY VÁM MÁME PLNÝ SKLAD

Dne 18. 5. 2019 se v supermarketu Kaufland na Vršavě uskutečnila poprvé v jarním termínu Sběrka potravin. Celý den dobrovolníci z řad veřejnosti, zaměstnanců NADĚJE a klientů chráněného bydlení rozdávali letáky, třídili potraviny a skládali do předem připravených krabic. Práce šla všem pěkně od ruky. Nejvíce nás překvapilo a potěšilo, že i malé děti nosily potraviny a předávaly nám je do určených vozíků. Většinou to byly sladkosti, které mají rády, a přesto je věnovaly. Je znát, že rodiče je učí, jak důležité je pomáhat potřebným.

Děkujeme všem dobrovolníkům i všem, kteří nám darovali potraviny a drogerii. Sběrka potravin byla rozdělena, část byla darována klientům chráněného bydlení zlínské NADĚJE a dětské zboží bylo převezeno do Potravinové banky ve Zlínském kraji, kde bude darováno dál. Další potravinová sbírka se uskuteční na podzim v měsíci listopadu a už nyní se dobrovolníci hlásí a chtějí věnovat svůj čas dobré věci. Chcete pomáhat také? Neváhejte nás kontaktovat.

Jitka Slováková

ZE SOCIÁLNĚ TERAPEUTICKÝCH DÍLEN A CHRÁNĚNÉHO BYDLENÍ

NOVÉ KOLO

PŘEDNÁŠKA O ZÁVISLOSTECH

NÁVŠTĚVA
ATELIÉRŮ

BYLINKOVÁ ZAHRÁDKA

VÝROBKY ZE SOCIÁLNĚ
TERAPEUTICKÝCH DÍLEN

KABELKY Z BANNERŮ PRO ZÁMEK HOLEŠOV PODRUHÉ ANEB CO S NIMI BUDE

Kabelky, vytvořené z bannerů v sociálně terapeutických dílnách, jsou k zakoupení v Městském informačním centru Holešov, které je složkou Městského kulturního střediska Holešov a sídlí na zámku. V každé Nadějně kabelce bude přiložen tento příběh.

„Jsem Nadějná kabelka. Ušili mě klienti sociálně terapeutické dílny Svíčkárna NADĚJE Zlín ze starých bannerů Městského kulturního střediska Holešov. Vdechli mi nový život a naději rozdávat radost. Jsem jim za to vděčná, protože vytvořit mě nebyl snadný úkol. Jsem z materiálu, ze kterého se šije těžko, nad kterým se musí přemýšlet. Přesto jsem vznikala s chutí a nadšením. Jak

to vlastně bylo? Klienti dílny pod vedením sociálních pracovníků nejprve zkoušeli, co půjde a co ne. Po několika dnech se narodila moje první „sestřička“ a pak už jsme šly jedna za druhou... Na svět přišla limitovaná kolekce letních Nadějných kabelek a tašek. Přitom každá jsme jiná, každá jsme originál a každá jsme připravená nést Vaše věci i sebevědomí. Mějte mě rádi, vznikala jsem pro dobrou věc. Klientům zlínské NADĚJE jsem pomohla rozvinout pracovní dovednosti a Vám budu věrně sloužit. Za peníze, které za mě a mé „sestřičky“ zámek utrží, vznikne další radost pro ty, kteří nás přivedli na svět. Vaše Nadějná kabelka.“

NADĚJNÍ BĚŽCI

Nadějné běžkyně Katka, Veronika, Jana a Květa se rozběhly ulicemi města Zlína v rámci Filmového půlmaratonu. Zaměstnanci, kteří si oblékli oranžové dresy s odvážným nápisem JSEM BĚŽECKÁ NADĚJE, aby reprezentovali NADĚJI, k vám posílají své pocity před, po nebo během běhu.

Květa: „Trošku se obávám, protože je to můj první závod vůbec. Ani trénovat jsem moc nestíhala, a tak je mé běžecké sebevědomí dost špatné. Jsem ráda, že jsem vůbec doběhla! Během závodu mi běželo hlavou hlavně to, proč jsem trénovala jen večer a v noci. Na slunci to bylo tisíckrát náročnější a nebyla jsem na to připravena. Příště znovu a lépe.“

Katka: „Tričko Naděje se znovu proběhlo, příští rok zase?“

Veronika: „Bylo to náročné, dlouhé, počasí horké, ale krásné. Děkuji, že můžu běžet za NADĚJI.“

Jana: „V den konání Festivalového půlmaratonu jsem oslavila deset let v NADĚJI. Každý kilometr jsem brala jako jeden rok v NADĚJI. Skutečně jsem se snažila vždy při novém vzpomínout, co mě nejvíce provázelo tím kterým rokem, co přinesl, jaký byl... nevím, jestli je to jen souhra, ale tak od sedmého kilometru to bylo nejtěžší. Smekám před těmi, kteří zvládli uběhnout 21 kilometrů.“

NADĚJE, POBOČKA ZLÍN

OKRUŽNÍ 5550, ZLÍN 760 05, TEL. 575 758 131
ZLIN@NADEJE.CZ, WWW.NADEJE.CZ

URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU. NEPRODEJNÉ.